

Scurt pelerinaj de toamnă

Julia Henriette Kakucs

Mulțumesc zeului luminii, al artelor, protector al poeziei și frumosului că mi-a oferit posibilitatea de a mă sui într-o mașină nepretențioasă dar rezistentă, la început de toamnă. Fortuna îmi dăruise două săptămâni libere – știu, acum ar trebui să ne întrebăm ce este libertatea dar propun să amânăm dezbaterea – pentru a hoinării printre cele trei puncte alese de mine, pe întreaga cizmă a unei țări fascinante, numite Italia. Cizma, pare a fi o încălțăminte potrivită anotimpului ploios, chiar și în Toscana. Optimismul meu m-a purtat însă în sandale prin toate minunățiile unui peisaj ce uitase de vara fierbinte, făcându-mă să parafrazez replica lui Richard al III-lea. Dacă el a fost în stare să ofere

un regat pentru un cal, de ce n-aș putea și eu dăruii un armăsar pentru cizme? Pentru că nu am nici măcar un măgăruș? Da, recunosc, argumentul tău este imbatabil. Vezi? Tocmai de aceea îmi lipsești atât de mult. Deși am pornit să fac ocolul Peninsulei Apenine, țelul îmi era – recunosc – să ajung pe podul cu lacătele de dragoste și la casa Julietei din Verona. Am dorit să-mi las și eu scrisoarea mea către tine, acolo, printre nenumăratele depeșe prinse cu o pioneză sub bolta intrării, înghesuind-o în perete asemeni bilețelelor lăsate în Zidul Plângerii.

3700 de kilometri făcute cu mașina... Inimaginabil aproape în 14 zile.

Citim atât de multe... Auzim atât de multe... Când te apropi însă de tunelul Gotthard, de tăietura adâncă în stâncile Alpilor, de deschiderea care îți permite să ajungi în scurt timp în Tessin și să treci prin puținele granițe existente încă în Europa noastră – doar în scurte perioade de timp, pașnică – te găsești deja visând în mijlocul unei naturi monumentale, presărate cu plante exotice. Tu, modest călător, ai sosit aici din centrul continentului.

Escapadele lirice ale gândurilor mele au găsit un cuib științific în Sasso Marconi unde am înnoptat. Experimentele lui Guglielmo Marconi privitoare la telegraful fără fir, care au avut loc în această mică localitate de lângă Bologna, le-am memorat în timp ce-mi scriam SMS-

urile, sperând să ajungă la destinatarul gândurilor mele și nu la asteroidul numit după pionierul telecomunicațiilor.

Drumul spre Sorrento șerpuiește prin străzi înguste, întortocheate, muntoase, cu deschideri surprinzătoare spre Golful Napoli. Insula Capri emană, și în recele vânt al toamnei, o mare putere de atracție. Vila Jovis în Capri și vila scriitorului Axel Munthe la Anacapri sunt doar puținele puncte de reper ale turiștilor aflați mereu în căutare, mereu pe drum. Este una din formele de migrație a timpurilor moderne. Refugiații alcătuiesc un fluviu aparte, tragic... Nimeni nu se poate extrage acestui curent atunci când plutește pe el... Dacă îți alegi însă momentul voiajului atunci când unii rămân în căldura casei, riști să găsești intrarea Grotei Azzuro închisă din cauza valurilor agitate... Marea, întotdeauna de culoarea cerului, schimbătoare ca și capriolele vremii, este mărginită de un țărm dantelat, stâncos. Te afli sub egida unei sorți capricioase. Din Sorrento privești Vezuviul la picioarele căruia se întinde un sanctuar mortuar, Pompei, orașul distrus de un uriaș flămând, care doar dormitează... Până când?

Linia de tren "Circumvesuviana" leagă localitățile Peninsulei Sorrentine cu Neapole și Pompei. Biletele sunt interesante: 100 de minute costă 1, 90 €. Timpul poate fi, în mișcare, foarte ieftin!

Coasta Amalfi din Sorrento și până la Marea Tireniană este stâncoasă, drumurile se strecoară greu pe un țărm abrupt, sălbatic, căutat de turiștii de pretudindenii. Dacă întâmplarea face ca două vehicule mari să se întâlnească, te gândești imediat la fabula lui La Fontaine, la cele două capre care se trezesc deodată față în față, pe un podeț. Exemplul lor nu te ajută prea mult... Soluția este mult mai complicată. Respirația mi s-a oprit văzând cum un camion s-a "urcat" cu două roți pe un perete al muntelui. Amalfi...plin și în octombrie de vizitatori...

Pornind spre sud din Salerno, de-a lungul țărmului, priveliștea a devenit blândă, aproape plictisitoare în comparație cu maiestruozitatea masivului carstic ce m-a delectat până atunci. La dreapta mea se întindea marea, care în ciuda ploii și a norilor ce o colorează cenușiu – transformând-o într-o oglindă opacă, lipsită de farmecul unui azuriu inocent – și-a păstrat vraja misterului.

Deși vântul a răscolit frunzele și stuful, asemeni sufletului meu obosit de alergări și pregătit pentru marile primiri, Paestum m-a copleșit. Orașul lui Poseidon, așezare grecească construită în jurul anului 500 a.C. are și în prezent trei temple (Hera, Poseidon, Atena) conservate, cu certitudine, doar prin bunăvoința zeităților.

Sprijinită de o coloană antică ți-am trimis, prin imensitatea spațiului, fotografia trandafirului singuratic, pierdut în nemărginirea istoriei. Cât de mult mi-am dorit să-i poți simți aroma!

Johann Wolfgang Goethe a vizitat Paestum în 1787, deci 25 de ani după redescoperirea lui. Nefiind matematiciană, nu am să calculez după câți ani m-au purtat pașii și pe mine sub umbra lăcașurilor sfinte.

Ar fi atâtea încă de povestit! Castelul del Monte, Ravenna, Modena, Verona...

Istorie... literatură... artă...

Pentru mine călătoria s-a dovedit a fi un pelerinaj al dorului după frumos, după ceea ce va rămâne de-a lungul timpului, după o valoare permanentă oglindită în sufletul nostru, ascunsă poate într-o mică scoică întredeschisă, din care, precum Aphrodita, renaștem mereu...

